

— Бре, я го вижъ ти него, като по вода ги мели! — учудено го прекъсна градинарътъ, който бѣше далъ вестника. — Чети сега навжтре!...

— „Езикътъ на единъ народъ“, статья отъ Петко Р. Славейковъ... — и малкиятъ четецъ прочете полка и ясно цѣлата статья до край. Следъ това имъ прочете и много други новини изъ вестника, въ който се говорѣше за положението на поробенитѣ българи навредъ изъ българскитѣ земи...

— Е, бай Цвѣтко, и ти си заговорилъ този умникъ въ тоя дюкянъ, да ти продава лукъ, чушки и домати! — посмѣра първиятъ градинаръ бай Цвѣтка.

— Че какво да го правя?

— Какъ какво? Прати го на училище — да се учи. Хей, казвамъ ти, отъ него голѣмъ човѣкъ ще излѣзе, че ти ще се срамувашъ следъ време при него да идешъ!

— Пъкъ и ти го каза! Отъ сироманъ и простъ градинаръ какво ще излѣзе?

— Ти може да си простъ, но момчето ти е умно и способно. Не го ли чу, какъ чете, не ти ли прави и записва смѣткитѣ, бе бай Цвѣтко?... Прати го на училище, прати го! На тебе думамъ, нѣма да сбъркашъ!

— А бе, и мене ми се ще да го пратя, но съмъ много сироманъ. Нѣмамъ пари за учебници, — заоправда се трогнатиятъ баща.

— Гледай тамъ, направи нѣщо и го прати!...

— Че да го пратя.

— Добре ще направишъ. Ха, сега остани си съ здраве! А ти, Трайчо, учи се, ние ще ти носимъ и други вестници и книжки, да ни прочиташъ по нѣщо, — завърши любознателниятъ градинаръ и излѣзе съ другаря си.

Времето вървѣше. Трайчо растѣше, учеше съ често прекъсване. Ходи и въ Русия, гдето се учи нѣколко години, при постоянна оскъдица и гладъ. Недовършилъ висшето си образование, той се върна въ България и стана учителъ въ духовната семинария при Петропавловския манастиръ край Търново.

*

Около портитѣ на Петропавловската семинария се озѣрташе плахо беденъ старецъ. Като забеляза хора наблизу, старецътъ поизтърси праха отъ окърпенитѣ си дрехи, едва се приближи и застана въ нерешително мълчание. Като забелязаха нерешителността на непознатия пжтникъ, единъ го запита:

— Що диришъ тждѣва, дѣдо?

Старецътъ мълчеше и само плахо изглеждаше хората. Не смѣеше да каже, че той иде отъ много далечъ, чакъ отъ Ресенъ, отъ Македония, че е вървѣлъ дванадесетъ деня, за да дойде тукъ и да види своя синъ. Горкиятъ дѣдо Цвѣтко, цариградскиятъ беденъ градинаръ,